

Untitled

AUTHOR/KEY FIGURE

Retsstatsbladet

FACTS

Document type:

Clippings

Archive:

Mappe 103 nr. 21

Mirakelkuren er kommet til Danmark, indført i en lille Bog, skrevet af Dr. Alfred Bramsen, der selv er ikke saa lidt af en Mirakelmand. Han præsenterer os en Franskmand, Emile Coué, der lærer, at man kan helbrede sig selv for ondtrent hvilken som helst Sygdom ved levende at forestille sig, at man bliver rask. Vi gentager en Snes Gange Morgen og Aften: *Jeg kommer mig Dag for Dag paa alle Maader!* Det er altsaa mere en Helbredelse ved Ønsket end ved Villien Men man maa læse Bogen for at forstaa, at det ikke er Galmandssnak.

Det er jo ikke noget nyt, at man kan holde sig rask ved ikke at ville være syg, at man tror det i hvert Fald. Det nye er det interessante, at Coué viser os Villiens Afmagt. Der bruges i Bogen det slående Billede med en Planke, som man let løber langs med, naar den ligger paa Jorden. Men hæver den til 2. Sals Højde, saa kommer Vanskelighederne! Her nyttter det ikke, at man træder ud og siger, jeg vil ikke styrte ned! Til det er noget, der er stærkere end Villien, nemlig Indbildningen, at man ikke undgaar at styrte. (Dr. Bramsen bruger Udtrykket: Forebildningen!) Nu er det Bogens Tanke, at man ikke skal bruge Villien, men denne „Forebildning“ til at holde sig selv ind, at man ikke fejler noget.

Vi véd, at der er et ubevidst Sjæleliv. En hel Del fysiske Funktioner udføres i vort Legeme, og vi siger, at det sker „af sig selv“, ganske som Kloderne løber i Verdensrummet „af sig selv“. Ogsaa denne Del af vor Tilværelse har sit Centrum, en Slags Intelligens, siger man, der ikke er „bevidst“. Man maa dog ikke opfatte dette „ubevidste Sjæleliv“ som en Tjener af ringere Orden og Anseelse end det bevidste. Kunstneren, der har set Arkene hobe sig op, idet Haanden arbejder og Aanden skaber, mens „Intelligensen“ af og til næsten forfærdet spørger: Hvor kommer alt dette fra? han véd, at det Underbevidste ikke er et stumt Dyr. Men den ulykkelige, der aandelig talt vælter sig i Torne for ikke at se de ubigtige Billeder, Underbevidstheden præsenterer for ham, han véd ogsaa, at det Underbevidste ikke alene er en Ven. Det ser ud til, at dette Underbevidste er et Fællesskab, der strømmer gennem os alle, en meget vigtig Del af det Materiale, vor Skæbne bygges af, ikke paavirkeligt ved den almindelige Knytnævevillie, men maaske af gode Ønsker og Haab.

Denne Bog har den samme Fejl som tusinde andre, ja som hele Tidens Aand, at den absolut vil forklare det enkle med det sammenfattede. Hvis Coué sagde til sine Patienter: Gaa hjem, bed til Gud og Bliv rask! saa vilde Bogen ikke gøre mere Indtryk end de Traktater, Folk gratis faar ind gennem Brevkassen og kaster i Papirkurven. Lad os inderligt haabe, at en gusten, gerig, misundelig gammel Slyngel, forpint af indbildt Syge, ikke kan blive rask alene ved at sige: Jeg kommer mig paa alle Maader! Lad Fyren først falde paa Kne og bede om at blive et bravt Memeske. Det Coué kalder Selv-Suggestion er i Virkeligheden ikke andet end Bøn, men en Sagen efter de guddommelige Gaver ad Køkkentrappen. Alligevel har Bogen sin store Interesse, og vil man ikke frem til Kilden, er det jo godt, at der er Vand i Rønde.

stenen. Bogen er fuld af Beretninger om Mirakler udført af M. Coué, og det forsikres, at vi alle kan gøre dem efter. Den er velskrevet, logisk og interessant. Paa mig virker den ikke desto mindre, som naar en praktisk Mand siger, at jeg godt selv kan rense mit fine Lommeur til fire Hundrede Kroner! Jeg foretrakker at gaa til Urmageren.

Harald Tandrup.